

statě zase jen o placení veřejné dávky. Nárok na vrácení toho, co z důvodu veřejnoprávního bylo předepsáno a vybráno, nemůže mít jiné povahy, než nárok na placení veřejné dávky samé. Vždyť jinak ten, kdo z důvodů veřejnoprávních jest k placení veřejné dávky zavázán, mohl by, obcházeje správní úřad, do jehož oboru rozhodování o tom patří, tím, že by zaplatil a pak z důvodu nedluhu nebo náhrady škody vznesl na soud nárok na vrácení, uvést v niveč zásadu přísného rozdělení funkce správy a soudnictví. Proto, byť formálně ve sporu byla oprávněnost předpisu dávky otázkou předurčující ve smyslu § 190 c. ř. s., v podstatě a hmotně podle výsledku šlo by zase jen o řešení oprávněnosti předpisu, což soudu nepatří. Nemůže tedy soud rozhodovati ani tehdy, odě-li návrh na rozhodnutí o veřejnoprávním nároku v roucho žaloby o vrácení nedluhu, vrácení platu bezdůvodného neb o náhradu škody. Proto již netřeba a nelze soudu zkoumati, zda jde ve sporném případě o to, že obec uložila dávku, aniž byla k tomu oprávněna, a zda bylo dáno svolení orgánem nadřízeným, který k tomu nebyl oprávněn a nedal svolení to platně. Má-li v podstatě býti rozhodováno o nároku veřejnoprávním, nemůže se soud pouštět do těchto otázek, dotýkajících se již věci samé.

Čís. 7288.

Zvýšení náhrady placené za trvajících již užívání místností jednotlivými spoluvlastníky ve společném domě týká se obyčejné správy společného jmění, o níž jest rozhodovati spoluvlastníkům většinou hlasů ve smyslu § 833 obč. zák.

(Rozh. ze dne 6. září 1927, R II 270/27.)

Návrh Adely A-ové, již náležela jedna pětina domu č. p. 74 v O., proti odpůrcům, majitelům čtyř pětín domu, by byl proveden odhad domu a by bylo znalci zjištěno, jaký peníz by byl přiměřený za živnostenské a obytné místnosti užívané odpůrci a navrhovatelkou, aby bylo výsledkem svědků zjištěno, že ze společného majetku lze docílití mnohem vyššího výnosu a konečně, aby bylo soudně stanoveno, kolik spolumajitelé domu č. p. 74 mají platiti za část nemovitostí, jichž osobně užívají, soud prvního stádu zamítl. Důvody: Navrhovatelka činí návrh, odvolávajíc se na ustanovení §u 835 obč. zák. Soud však považuje tento návrh za nepřipustný z těchto důvodů: Podle § 835 obč. zák. může soud rozhodnouti pouze o tom, zda má určitá změna společné věci býti provedena za poskytnutí jistoty podílníkům, kteří byli přehlasováni, či bez poskytnutí této jistoty. Dalším předpokladem však je, by se jednalo o značnou změnu společné věci, týkající se kmenové podstaty, buď aby byla zachována podstata, neb aby byla lépe zužitkována, což jasně vychází z nadpisu § 835 a násl. obč. zák., a nikoliv pouze o změnu co do užitků a břemen. Podle názoru soudu jde však v projed-

návaném případě pouze o to, jak spravovati řádně podstatu kmenovou a užívati ji, a podle § 833 obč. zák. rozhoduje o tom hlasováním jediné většina, která se počítá podle podílů a nepřísluší přehlasovaným podílníkům nijak práva uvedená v §§ 834 a 835 obč. zák., nýbrž nanejvýše právo podle § 830 obč. zák. na zrušení společenství. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Rekurs nebyl shledán odůvodněným a poukazuje se stěžovatelka na vývody napadeného usnesení, které úplně odpovídají zjištěnému skutkovému a právnímu stavu a nebyly vyvráceny rekursními důvody. Okresní soud zamítl návrh jako nepřípustný z důvodů, že jde o věc obyčejné správy společné nemovitosti, pro niž je podle § 833 obč. zák. rozhodnou pouze většina podílů. V rekursu zastává rekurentka názor, že nejde o obyčejnou správu, nýbrž o důležitou změnu navrženou k lepšímu užití společné věci a že se jedná o užívání společné věci žalovanými způsobem, který rekurentka nikdy neschválila. S názorem tímto nelze však souhlasiti. V nesporném řízení zakročují soudy pouze, kde to zákon nařizuje (§ 1 nesp. říz.). Podle §§ 834, 835 obč. zák. určuje soud pouze tenkrát způsob užití společné věci, jde-li o důležité změny sloužící k udržení neb výhodnějšímu užití společné věci. O takové změny však nejde v tomto případě, kde společníci výhradně užívají určitých částí společné věci za jistý poplatek, a není podle § 837 obč. zák. soud vůbec povolán, by stanovil výši odměny, kterou společníci mají platiti za užívání těchto částí. Ani v případech § 828 obč. zák., kde společník provede se společnou věcí změnu zasahující do podílu druhého společníka, nemůže se společník domáhati nápravy v cestě nesporné, nýbrž lze žádati nápravu pouze cestou sporu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Mimořádný dovolací rekurs neuplatňuje sice výslovně žádný z důvodů § 16 nesp. říz., leč z jeho obsahu lze seznati, že spatřuje ve srovnalých rozhodnutích nižších soudů zřejmou nezákonnost, — než neprávem. Stěžovatelka domáhá se soudní úpravy náhrady, kterou Augusta P-ová a Alfréd P. jako spoluvlastníci nedělitelných $\frac{4}{5}$ společného s ní domu čís. pop. 74 platí za osobní užívání této nemovitosti a dovolává se předpisu § 834 obč. zák., doličujíc, že prý tu jde o důležitou změnu s kmenovým jméním. Než nižší soudy odůvodnily správně, že tu vůbec nejde o změnu podstaty kmenového jmění za účelem udržení nebo lepšího využití podstaty, jaké má na mysli ustanovení § 834 obč. zák., nýbrž jen o zvýšení náhrady za trvající již užívání místností jednotlivými spoluvlastníky ve společných domech, tedy o věc, týkající se obyčejné správy společného jmění, o níž jest rozhodovati spoluvlastníkům většinou hlasů ve smyslu § 833 obč. zák. Napadené usnesení není tedy ve zřejmém rozporu se zákonem a mimořádný dovolací rekurs nevyhovuje podmínkám § 16 nesp. říz., pročez bylo mu odepříti úspěch.